

Los Rose

Títol original: *The Roses* **Direcció:** Jay Roach **Guió:** Tony McNamara (novel·la: Warren Adler) **País:** EUA **Durada:** 121 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Benedict Cumberbatch, Olivia Colman, Kate McKinnon, Andy Samberg... **Fotografia:** Florian Hoffmeister **Distribuidora:** The Walt Disney Company **Estrena a Espanya:** 29/08/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La vida sembla fàcil per a la parella perfecta que formen l'Ivy i el Theo: carreres d'èxit, un matrimoni feliç i uns fills fantàstics. Però darrere la façana de la seva suposada vida ideal, s'acosta una tempesta: la carrera del Theo s'enfonsa mentre que les ambicions de l'Ivy s'enlairen, i això desencadena una capsa de Pandora de competitivitat i ressentiment ocults. Reinterpretació del clàssic de 1989 *La guerra de los Rose*, basada en la novel·la de Warren Adler. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Aquest remake de "La guerra de los Roses" (1989), exitosa comèdia negra de Danny DeVito amb Michael Douglas i Kathleen Turner, és un vehicle acceptable però previsible per al lluïment dels seus dos cotitzats protagonistes.

Amb pel·lícules com *Austin Powers* (1997), *Alaska ardiente* (1999), *Austin Powers, casi un agente secreto* (1999), *La familia de mi novia* (2000), *Austin Powers 3* (2002), *Los Fockers: La familia de mi esposo* (2000), *Una cena para tontos* (2010), *Locos por los votos / The Campaign* (2012), *Regreso con gloria / Trumbo* (2015) i *El escándalo / Bombshell* (2019), Jay Roach es va consolidar com un d'aquests professionals ("artesà" és un terme típic de la indústria que li escau bé) capaços de fer sobretot comèdies populars i eficaces sobre sempre aliens i no fa escarafalls de seqüeles ni *remakes*, però sol estar a l'alçada de les exigències.

I en aquest context s'ubica aquesta actualització, 36 anys més tard, de *La guerra de los Roses*, aquella despietada sàtira sobre el matrimoni basada en la novel·la publicada el 1981 per Warren Adler. I Roach fa el que sap (i li demanen): que construeixi un ambient, un context i un mecanisme narratiu perquè es llueixin les dues estrelles de torn: Olivia Colman i Benedict Cumberbatch.

Tot comença amb una sessió de teràpia de parella en què queda clar (per a la psicòloga també) que el matrimoni entre l'Ivy i el Theo Rose no és precisament un model d'harmonia i bones maneres. I, a partir d'aquest punt de partida, ens remuntarem cap a l'inici idíl·lic de la relació a la universitat, els promissoris anys d'una parella en aparença perfecta, amb fills encantadors, i un punt d'inflexió en què aquella història d'amor es converteix en una altra d'odis i es provoca una involució sense límits que els portarà a creixents duels marcats pel revengisme i la crueltat.

L'Ivy sempre ha tingut talent per cuinar però mai no ha pogut desenvolupar-lo en el terreny comercial. El Theo és un exitós arquitecte, fins que... una de les seves obres més ambiciosos, un museu nàutic a San Francisco, s'esfondra, el vídeo es viralitza i la seva carrera queda en l'oblit. Amb els diners del Theo, l'Ivy obre un restaurant de marisc amb vista al mar que es convertirà en tot un èxit. Després, un cop caigut en desgràcia, l'Ivy [sic] podrà dissenyar i construir la casa dels seus somnis amb les aportacions de l'Ivy. El que podria haver estat un generós intercanvi de recursos en moments en què un passa per un millor present professional que l'altre es converteix en un festival de gelosia, enveges, ressentiments i competències implacables.

Un dels problemes de *Los Roses* és que està tan concentrada en el lluïment de Colman i Cumberbatch que queda molt poc marge perquè molt bons intèrprets secundaris com Kate McKinnon, Andy Samberg, Allison Janney, Belinda Bromilow, Ncuti Gatwa, Sunita Mani, Zoë Chao i Jamie Demetriou trobin possibilitats de transcendir el lloc accessori i prescindible que el guió els assigna només per potenciar algunes actituds i accions de la parella central.

Més enllà dels pics macabres que a estones irrompen en la proposta, *Los Roses* no perd mai el to lleuger i fins i tot simpàtic i lúdic, fins i tot quan els seus dos antiherois són capaços de cometre els pitjors dels afronts (l'ús de la cançó *Happy Together*, de The Turtles, a l'inici i al final serveix com a contrapunt irònic. El to és tan farser i exagerat, amb tantes picades d'ullet còmiques cap a l'espectador, que resulta impossible que la situem dins del tan esmentat i injuriat cinema de la crueltat. Sí, l'Ivy i el Theo poden per moments semblar (ser) veritables monstres, però en el fons també tenen quelcom magnètic i irresistible. La morbositat i l'humor negre es combinen, per tant, perquè puguem gaudir fins i tot de les pitjors maldats d'aquest món.

Diego Battle - otrosocines.com